

[Alfred Jensen.]

dens indsats. Det, det drejer sig om, er at give arbejde til de ledige næver, som findes rundt omkring i landet, rundt omkring på kontrolstederne.

Det ærede medlem hr. Leonhard Hansen mente, at min kritik var uberettiget. Nej, jeg synes ikke, man kan sige, at den er uberettiget, al den stund ministeren erkendte, at der er adskillige spørgsmål, der skal tages op til løsning.

Dernæst sagde det ærede medlem, at man i hans parti havde det sådan, at man hellere ville opnå lidt end ingenting. Det tror jeg, man siger også i andre partier. Jeg kender i hvert fald ingen, der fraviger det princip og handler i strid med det. De fleste siger: hellere lidt end ingenting, men spørgsmålet er, hvad man skal gøre for at få lidt. Man kan godt gøre sig klart, at hvis man ikke møder med krav om det, der er ret og rimeligt, og fører kravet frem med den styrke, det kan føres frem med, så får man ikke lidt, men så får man ingenting. Var det ikke netop det, den tidligere arbejdsminister fik ud af sin beskedenhed, at han ingenting fik?

Det forekommer mig, at det ærede medlem hr. Leonhard Hansen var altfor tidlig på det. Når man skal sige tak for mad, bør man vente med at sige det, til man har fået den nedsvølget. Her takker det ærede medlem, inden han har sikkerhed for at få det lidt gennemført.

Jeg tror at vide, at hvis man ikke rundt omkring fra arbejdspladser, fra fagbevægelsen, havde rejst krav om forbedringer i arbejdsløshedsloven, havde den end ikke haft det udseende, den har nu. Det var skam ikke, fordi man sagde: hellere ingenting end lidt, nej, det var, fordi man sagde: vil vi have lidt, må vi stille krav om det, vi er moralsk berettigede til at forvente samfundet vil give os, og som samfundet er i stand til at yde os.

Socialministeren (Strøm): Jeg skal ikke forlænge diskussionen særligt, men der er dog enkelte ting, jeg gerne vil sige et par ord om.

Det ærede medlem hr. Sønderup omtalte, at ved forhøjelsen af understøttelsen med et huslejettillæg for de unge forsørgere kunne man eventuelt bevirke, at de derved ville opnå en så stor understøttelse, at de ikke var interesseret i at få arbejde. I den forbindelse vil jeg gerne fremhæve, at jeg tidligere fra denne talerstol har sagt, at hvis der er mulighed for at skaffe nogen arbejde, enten det er unge eller ældre, skal de tage det arbejde, og hvis de ikke gør det,

skal de ingen understøttelse have. Det vil jeg gerne påny understrege, fordi det er min bestemte opfattelse, at skal der skabes sådanne forhold, at den sociale lovgivning på disse områder ikke kan angribes, skal disse retningslinier være afgørende, og de står for mig som afgørende. Men når det er tilfældet, så må man ikke gå ud fra den betragtning, at hvis en af de unge, der er tale om her — og han kan dog ikke være helt ung, for han skal have været medlem af en arbejdsløshedskasse i 15 år —, skulle gå hen og få den i forslaget foreslåede huslejehjælp, ville man eventuelt tage initiativet fra vedkommende til at søge arbejde o. s. v. Jeg tror ikke, at man ved at give ham disse penge tager initiativet fra ham. Men jeg deler i hvert tilfælde kravet om sikkerhed for, at vedkommende, hvis han kan få arbejde, også tager det; det tror jeg vi alle i dette høje ting mener. Sådan må det være, ellers er der ikke det grundlag, der skal være.

Det ærede medlem hr. Fibiger mener, at det er sløjt med friheden her i landet, når den kasse, der er tale om, eventuelt ikke kan få statsanerkendelse. Ja, friheden består jo bl. a. deri, at de pågældende kan danne en arbejdsløshedskasse. Det eneste, de ikke kan få, er anerkendelsen, fordi de ikke opfylder de betingelser for anerkendelse, som medlemmerne af denne rigsdag gennem en årrække, også medlemmer fra det ærede medlems parti og andre, har indrømmet var det sundeste grundlag at give statsanerkendelse på. Det er problemet, her står man. I den forbindelse må jeg måske nævne, at det er da heller ikke værre, end at den kasse, det ærede medlem omtalte, jo også får statstilskud, selvom det ikke er efter de almindeligt gældende regler.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen spurgte mig om, hvornår jeg ville vende tilbage til spørgsmålet om brændselshjælpen, om det blev ad åre. Nej, det bliver ikke ad åre. Så såre jeg kan få ført de forhandlinger med arbejdsløshedskasserne, som er nødvendige, håber jeg at kunne vende tilbage til det høje ting med spørgsmålet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Leonhard Hansen: Jeg tillader mig at foreslå, at de tre her behandlede lovforslag henvises til behandling i et udvalg på 15 medlemmer.